

Verhaal : Maak het mee

Een verhaal over Carla een meisje van 11 jaar oud en het verhaal van de moeder van Carla

Carla heeft een broertje en een zusje, een papa en een mama, en gaat elke dag naar school. Carla is een lief meisje, gaat naar school, en na schooltijd op sommige dagen naar de dagopvang, haar vader en moeder werken.

En Carla gaat naar muziekles, en ze sport.

Dit klinkt heel gewoon toch? Inderdaad, er is met Carla niets aan de hand.

Carla is geen zielig meisje, Carla is een gewoon meisje, uit een gewoon gezin, ze hebben het gewoon fijn met elkaar. Als ze eens een keer ruzie maken, dan maken ze het weer goed en als ze iets moeilijk vinden, dan praten ze daar met elkaar over. En als iets leuk is, dan hebben we pret met elkaar.

Ze hebben het met elkaar gezellig en op school en op de dagopvang is het ook gewoon gezellig. En toch, is er iets waarom ik dit verhaal over Carla heb geschreven.

Carla kijkt elke dag naar het jeugdjournaal. En daar wordt ze vaak niet blij van.

Soms wel, dan worden er grappige dingen verteld, of leuke dingen.

Maar het jeugdjournaal vertelt ook over de natuurrampen, de oorlogen en de vluchtelingen. Vooral die verhalen over vluchtelingen maken heel veel indruk op Carla.

En de stad Aleppo, dat kan ze niet goed begrijpen.

Ze ziet kapot geschoten huizen, kunnen daar nog mensen wonen?

Ze hoort de verhalen nu van de mensen die uit Aleppo bevrijd zijn, de mensen in de bus die de hele dag geen eten en drinken hebben gehad.

En ze hadden daarvoor ook al geen eten en drinken.

Ja, en het meisje Bana heeft ook veel indruk op haar gemaakt.

De mama van Carla heeft al een poosje het gevoel dat Carla ergens mee zit.

Maar Carla vertelt het haar niet.

Als ze aan Carla vraagt, of haar iets dwars zit zegt Carla dat er niets is, laat me maar.

Maar daar laat haar moeder het niet bij zitten.

S' avonds als Carla net in bed ligt, komt mama bij haar op de kamer.

Carla, wat is er met je aan de hand, wat is het dat je niet kunt vertellen?

Meestal kunnen we de moeilijke dingen toch samen oplossen?

Nu moet Carla wel vertellen wat haar dwars zit. Ze probeert het, maar ze wil mama geen pijn doen. Ze vertelt dat als ze naar het jeugdjournaal kijkt zo'n oneerlijk gevoel krijgt. Wij hebben het gezellig met elkaar, wij met z'n vijfjes.

En ook met de opa's en oma's en vrienden en andere familie en de burens mijn vriendinnen.

Maar heel veel kinderen, en grote mensen hebben dat niet,

Dat zie ik op het jeugdjournaal, dat zie ik in de krant. En ik hoor het ook op school.

Jullie hebben ons geleerd dat als er wat is, dat we dat aan elkaar vertellen en dan lossen we dat op met elkaar.

Maar mam, wat doen wij voor mensen die het moeilijk hebben?

Ik weet wel dat ik niet naar Aleppo kan gaan om daar te helpen, maar misschien doe ik dat wel als ik groot ben! Wat kunnen wij doen, mama?

Mama heeft stil geluisterd naar het verhaal van haar dochter,

En ze is onder de indruk en dat zegt ze ook.

Carla, dat jij over deze vragen nadenkt, maakt grote indruk op mij.

Ik ben er stil van. En ik denk dat je gelijk hebt.

Maar ik wil er graag even over nadenken en samen met papa over praten.

Vind je het goed dat we er morgen onder het eten met elkaar over praten

En samen bedenken wat wij voor anderen kunnen doen?

Carla, zucht diep, ze is blij dat ze het mama heeft verteld,

Nu kunnen samen nadenken, en hoeft ze het niet in haar eentje te doen

Nu kan ze lekker gaan slapen.